

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Τραγουδοι μαυρο και πικρο,
στου Δηλιγιάννη το νεκρο.

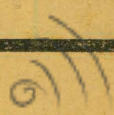
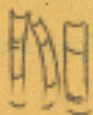
Βγάλε θλιμμένη μου ψυχή τραγουδι λυπημένο
στον γέροντα πρωθυπουργό τον άδικα σφαγμένο
στον τίμιο πολιτευτή, που μ' άρετης στεφάνι
μέσα στη φαύλη εποχή, μόνος αυτός έφάνη.

Ό χρόνος δέν τον γέρασε· τώδινε πάντα νηότη,
κι' ό χάρος τή σεβώτουνε μιά τέτοια τιμιότη
μά 'κείνο πώσεβάστηκε κι' ό χάρος και ό χρόνος,
τό φθόνεσε και τόσφαξε αλύτης δολοφόνος!

Γέρω που σάμελλε νά πās από κακούργο χάρι
για τόση που μάς έδειχνες στοργή αληθινή,
όλ' ή Έλλάς έσφάχτηκε μ' εκείνο τό μαχαίρι
και τό χαμό τον άδικο πικρότατα θρηγεί.

Με τ' άνθη πώστολίσανε προμάχους ιερούς
μ' εκείνα πρέπει, γέροντα, κι' έσένα νά στολίσω
γιατι ό' αυτούς τούς άτοχείς του έθνους μας καιρούς,
άσπρα μαλλιά πιο τίμια δέν θά νεκροφιλήσω!

Λευκή ψυχή έλληνική, που μέσα της δέν θαύρω
καμμιά κακία νά κρυφτή, ούτε σημάδι μαυρο,
πέτα στα πλάττα τ' ουρανού τον κόσμο λησμονούσα
και ή Έλλάς που σέ θρηγεί,
δυστυχισμένη κι' όρφανή
τό ματωμένο σάβανο φιλεί εύγνωμονούσα!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΓΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 54.41 φ 2.0037

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς,
μιλοῦνε κι' ἀποριεῖς.

Ε. — Ἀκλουθεῦντες τὴν ὁρμὴν τοῦ φιλοσόφου πλήθους,
εἰσέλθωμεν περίλυποι κι' ἐμεῖς στὸ κοιμητήριον
καὶ τοὺς κειμένους πρὸ πολλοῦ ὑπὸ μνημάτων λίθους
καὶ κοιμωμένους εὐσεβῶς τὸν ὕπνον τὸν σωτήριον,
ἐν πάσῃ μνημονεύσωμεν βαθεῖα συγκινήσει,
πρὶν νὰ πληρώσουμε παπᾶ νὰ μᾶς τοὺς λιθάνισι.

Ἰπὲρ αὐτῶν πρὸς ὕψιστον ὑψώσωμεν τὰς χεῖρας
καὶ κλαύσωμεν μὲ δάκρυα μαυροφρούσης χήρας
ποῦ σεβομένη πάντοτε τὸν πρῶτο μακαρίτη,
πολλοὺς μπορεῖ νὰ κάλεσε γιὰ συντροφιά στὸ σπῆτι,
πολλὰς φιλίας ἔτυχε στὸν κόσμο νὰ συνδέσῃ
μὰ δευτέρω δὲν ἤθελε στεφάνι νὰ φορέσῃ

Ἰπὸ πυκνὴν καθήμενος ἐρημικὴν κυπάρισσον,
τοὺς κοιμωμένους εὐτυχεῖς, ὁ ἐν ζωῇ μακαρίσσον.
Μακαρίσσον τοὺς φθάσαντας εἰς σκότος εὐτυχίας
σὺ ὁ ματαίως ἐντροφῶν εἰς φῶτα δημαρχίας.
Μακαρίσσον τοὺς φθάσαντας εἰς ἀληθείας χῶμα
καὶ κλείσαντας διὰ παντὸς τοῦ ψεύματος τὸ στόμα.

Ὡ σιωπῇ, πολύτιμον καὶ θεῖον ὄντως δῶρον!
Ὡ σάχλες καὶ ξεράσματα πολιτικῶν ῥητόρων!
Γιατὶ τὸ βουλευτήριον
τῆς κλασικῆς μᾶς γένας
δὲν εἶναι κοιμητήριον
νὰ μὴ μιλῇ κανένας!

Ἄν ἔλειπε ὁ θόρυβος τῆς ἀσυστάτου γλώσσης,
νὰ μὴν ἀκοῦμε διαρκῶς στρατῶν διοργανώσεις
καὶ εὐτυχίας ἐθνικὰς ἐκ βουλευτῶν Ἑλλήνων,
εὐδαίς θ' ἀντιλαμβάνετο τὸν ἐθνικὸν μᾶς θρήνον.

Ἡ γλῶσσα φέρνει τὰ καλὰ ὡς εἶδος κομπολόγι,
μὰ πάντα φεύγουν τὰ καλὰ καὶ μένουν τὰ λόγια!

Στὸ μαῦρο μας βασίλειο εἶν' ὅλα κλοκίδια·
τὰ πάντα εἶναι ψέματα καὶ μόνον εἶν' ἀλήθεια,
πῶς ὁ βωμὸς, ἀφ' τῆ στιγμῆς ποῦ μὲς τὸν κόσμο σέφτει,
διδάσκεται μονάχος του νὰ ξέρι πῶς νὰ κλέφτῃ.
Κι' ἴσως καὶ μετὰ θάνατον δὲν σταματᾷ τὸ κρῖμα του,
γιατὶ θὰ συλλογίζεται . . . νὰ κλέψῃ καὶ τὸ μνήμα του!

Στὸν κόσμο τὸν ἀπατηλὸ
πεῦναι φτιασμένος μὲ πηλὸ,
πᾶς ἀπεθίσκων τίμιος, δὲν ξαναμελετίζεται·
μαζὺ μὲ τὸ κουφάρι του καὶ ἡ τιμὴ του σθνέται·
ἐνῷ αὐτὸ πῶς κύλησαν ἀκόμα καὶ τὴ μάνα των,
ἐνδόξως τὰ κατάφεραν νὰ ζοῦν καὶ μετὰ θάνατον!

Μακαρίσσον καὶ ζήλευε τοὺς εὐτυχεῖς θανόντας
καὶ θρῆναι τοὺς ἐν συμφορᾷ ὑπάρχοντας καὶ ζῶντας.
Τί ἐκατάλαβες νὰ ζῆς περίτριμα τοῦ δρόμου,
ποῦ δὲν ἀντέχεις νὰ φυλάς τὰς ἐντολὰς τοῦ νόμου;
Τί ἐκατάλαβες νὰ ζῆς καὶ τρέλλα νὰ σὲ βρίσκῃ
ὅταν ἰδῇς τοῦ γείτονος τὴν ἔμορφη παιδίσκη;

Γιατὶ νὰ ζῆς ἀμαρτωλὸς καὶ δοῦλος τῆ σαρκί σου;
γιατὶ τὸ νόμο νὰ χαλᾷ;
καὶ νὰ γυρεύς νὰ γελάς;
ἐσὺ μὲ τὴ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ μὲ τὴ δική σου;
Γιατὶ δὲν συλλογιζέσαι βακχεύων ὑπερμέτρως,
πῶς θὰ σὲ βγάλῃ ἄχρηστον ὁ κλειδοφύλαξ Πέτρος;

Τί θέλωμεν νὰ ζήσωμεν
δεινῶς δοκιμαζόμενοι
στὸν κόσμο τὸν ὥραιον,
ὡς ὅτου ἐξανθήσωμεν
περὸν σπορίζόμενοι
ὡς εἶδος Ἀηζουραίων;

Πρὸς τί νὰ ἐπιζήσωμεν πονοῦντες καὶ θλιβόμενοι;
Τί θέλῃτρα θὰ εὐρώμεν κυρίως νυμφευόμενοι
ἐθιμῶν νεωτέρων
κατὰ τὸ σήμερον ἡμῶν καὶ αὔριον ἐτέρων;

Γιατὶ νὰ ζῆς καὶ νὰ μετᾷς καὶ νὰ τοὺς βρίσκῃς λίγους
τῆς μάγου Σαμαρείτιδος τοὺς δώδεκα συζύγους;

Γιατὶ νὰ προσφύλαττεσαι καὶ ζωντανὸς νὰ μένης
σὲ κόσμο ποῦ μὲ τὴ ζωὴ χίλιες φορὲς πεθάνῃς;
Γιατὶ νὰ ζῆς γιὰ ν' ἀποζοῦν ἅπαν' ἀφ' τῆ καμπύρας σου,
γιατρεῖ ποῦ θ' ἀναλύσουν τὰ θελωμένα εὐρά σου;
Πῶς ν' ἀπολαύσῃς ἡδονὰς καὶ θέλγητρα τῆς πλάσεως
γεμάτης ἀβεστόχωμα καὶ λίθους φαρμιάσεως!

Ὅποιον βίει ἡδονή, ὅποιον ἰδεῖται
καὶ εἰρωνεῖα φοβερά ποῦ ὁ θνητὸς νὰ φρίττῃ,
τὸ εὖρος σου ἀκράτητον νὰ τρέχῃ ζαχαρωδές
καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ζαχάρεν γιὰ τὸν καφὲ στὸ σπῆτι!
Γιατὶ νὰ ζῆς ἐπιζητῶν τὸν ἄρτον μ' ἀγωνίαν
καὶ νὰ λαμβάνῃς ἀμύθητον, διπλὴν τὴν πνευμονίαν!

Ὁ κόσμος εἶναι κόλαση καὶ τῶν ὀδόντων τρίγμα,
ὁ κόσμος ποῦνε ψεύτικος ὅπως ἐσὺ βρὲς χάχα·
γι' αὐτὸ κι' ὁ πλάστης ὁ Θεὸς δὲν εὖρηκε ἄλλο μῆγμα
νὰ φτιάξῃ τὰ κορμάτια του παρὰ πηλὸ μονάχα,
κι' ὁ ἄνθρωπος σὰν ἐννοίωσεν τὴν πῆλινά του πλάτη,
πλάθει κι' αὐτὸς ἀπὸ πηλὸ τῆς νύχτας τὸ κανάτι.

Εἰς τὰς ἀγκάλας ἐντριφῶν γλυκεῖας ἐρωμένης,
ἀόρατος παράδεισος ν' ἀνιῇ περιμένει,
κι' ἐκεῖ ποῦ παράδιδεσαι εἰς ὄνειρα χρυσᾷ
θαυμάζων ἐν τῇ κόλπῳ σου λιχνιζομένη φίλην,
εὐστυχιζομένη ἄνθρωπε, μὴ πόρτα σοῦ φουστᾷ
καὶ τὸ πρῶτ' ὁ φύσημα γεννᾷ ἐντεροκύλην!

Γιατὶ νὰ ζῆς ἀκοιτιθῶν τοῦ κόσμου τὰς μαριίας,
νὰ βλέπῃς τὴν ἐπιμονὴν πολυετοῦς κυρίας
νὰ βάρῃ τὸ μουσοῦδι τῆς, νὰ σφίγγῃ τὸ κορμί της
γιὰ νὰ παρέχῃ διαρκῶς κι' αὐτὴ τὴ συνδρομὴ τῆς
ἐν ὥραις θαυμάτων,
εἰς ἀπεκλήρους ἐραστὰς ἐλκυστικῶν σωμάτων;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΕΘΥΡΙΟΥ

ἀλλ' ἀμφοτέρως πόρρωθεν· χωρὶς νὰ κατορθώσῃς
ὅσο καὶ νὰσαι μασκαρᾶς νὰ πᾶς νὰν τις καρφώσῃς!
Γιατὶ εἰς κόσμον μάταιον μωρῶν καὶ ἡλιθίων
ποθεῖς νὰ ἐπιζήσωμεν,
ἀφροῦ δὲν περιμένωμεν οὔτε κανένα θεῖον
νὰ τὸν κληρονομήσωμεν!

Γιατὶ νὰ ζοῦμε νάμαστε στῆς πείνας τὸ μαρζάκι,
κι' ἄλλος μπροστὰ μας νὰ περνᾷ
μὲ τὸ καλάθια τὰ τρανὰ
μπριζόλες ν' ἀγοράζῃ;

Γιατὶ νὰ σκάπτωμεν τὴν γῆν χειμῶνα καλοκαίρι
κι' ἄλλος μ' αὐτὸν τὸν ἰδρατα τρεφόμενος νὰ χαίρῃ;

Μ. — Κύττα τί κόσμος ἔρχεται καὶ τί φουστάνι μπαίνει·
θαρρεῖς πῶς μὲς τὰ μνήματα ἀπρεμνιτὸ θὰ γένῃ.

Γ. — Βλέπεις λειπὸν τὴν κοσμικὴν κουφότητα καὶ πλάνη;
γιατὶ νὰ ζῆς νὰ τὴν κυττᾷς;

Μ. — Καλὰ μεῦ λὲς βρὲ Γιάννη!
"Ἄλλως τε ὅ,τι νὰ μοῦ πῆς ἐγὼ τὸ παραδέχομαι,
κι' ἂν θέλῃς νὰ πεθάνουμε στὸν κόσμο νὰ μὴν τρέχωμε
κλέφτω δυὸ φύλες αὔριο ἀφ' τὴν ἀστυνομία
καὶ πέρνουμε γιὰ κολατσιὸ καθέννας ἀπὸ μία.

Γ. — Μὰ τί πανήγυρις κι' αὐτὴ τοῦ κόσμου τοῦ τρελλοῦ!
Ἐγὼ, Μαρῆ, στὰ νηάτα μου ταξίδεψα κι' ἄλλου,
ἀλλὰ δὲν εἶδα ποιθενὰ ἐπάνω στὰ μνημεῖα
νὰ γίνεται συγκέντρωσις καὶ φίλων γνωριμία.
Τί νὰ σοῦ πῶ μωρ' ἀδελφέ! Σ' αὐτὴν τὴν ἐπαρχία,
οὔτε καὶ μὲς τὸ μνήμα σου δὲν ἔχεις ἡσυχία!

Βάσκανες μοῖρα διαρκῶς τὸν ἄνθρωπος παιδεύει
κι' ὅλα τὰ κάνει θεάτρα καὶ τὰ κοροϊδεύει!
Γελά ὁ πῆλινος σωρὸς, γελά μὲ τὰ δεινὰ του,
γελά καὶ πρὸ τοῦ φάσματος ἀκόμη τοῦ θανάτου·
καὶ τὰ κερὰ καὶ τὰ λοιπὰ τὰ πένθημα τὰ δῶρα του
τὰ φέρνει μὲς τὰ μνήματα γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα του!

Κι' εἶναι τὸ γέλιο ψεύτικο ποῦ δείχνει κάθε στόμα
μὰ καὶ τὸ δάκρυ τὸ πικρὸ, πρὸ ψεύτικο ἀκόμα!
Χαρὰ καὶ λύπη μοιᾶζουσι σ' αὐτὴν τὴν ψεύτρα πλάση
μ' ὅλα θὰ κλάψῃ ὁ θνητὸς καὶ μ' ὅλα θὰ γελάσῃ!

Μή κι' ὁ δεόμενος παπᾶς ὑπὲρ τοῦ τεθνεώτος,
εὐθὺς μετὰ τὴν πληρωμὴν δὲν θὰ γελάσῃ πρῶτος :

Μ. — Τί κόσμος, τί κυράδες καὶ κόρες ζηλευτές !

Γ. — Σκυλήχια μὴν ἡμέρα θὰ γένουνε κι' αὐτές !

Καὶ εἶπα βλέπων γύρω μου ὅσῃ γεγυμνωμένα,
δέκα φορές καλλίτερα νᾶναι κανεὶς στὸν Ἄδη
παρὰ νὰ ζῇ στὸν τόπο μας νὰ βλέπῃ τὸ λιμένα
π' ἀκόμα δὲν ἐξέμπλεξε μὲ τὸ Γεωργιάδη
Εἶθε εἰς κόλπους Ἀβραάμ τὸ πνεῦμα σου νὰ φθάνῃ
παρὰ νὰ ζῇς μὲς τὸ λαὸ
πῶχει τὴν κάμα γιὰ Θεὸ
καὶ μ' ἓνα φύλλου πήδημα πρωθυπουργοῦ ξεκάνει.

Μετὰ δακρύων ἔλεγα καιόντων καὶ πικρῶν
τὰ κόκκαλα κυτᾶζοντας τοῦ στήθους τῶν νεκρῶν
ἐσᾶς νὰ βλέπω προτιμῶ
κι' ἄς μὴ μὲ θέλγετε ποτὲ,
παρὰ σὲ ἄσχημο λαιμὸ
βεβιασμένο ντεκολτέ !

Κι' ἐβλεπα σκόρπια κόκκαλα καὶ σάρκας ἐν φθορᾷ
καὶ παρακεῖ βλαστάνοντα τὰ κάλλη τ' ἀνθηρά·
ἓνα φρικώδη σκελετὸν ὑπάρξαντος ἀνθρώπου
καὶ τὴν γλυκεῖαν ἔκφρασιν νεανικοῦ προσώπου·
καὶ εἶπα πρὸς τὴν καλλονὴν, χωρὶς νὰ τὴν θαυμάσω,
πόσον θὰ ἦσο εὐτυχὴς ἐὰν δὲν ἐγεννᾶσε !

Πῶς ἤθελα νὰ πέθена ποτὲ νὰ μὴν ἀκούσω
οὔτε γιὰ παρακράτηση οὔτε γιὰ Μονοκροῦσο.

Τί εὐτυχεῖς καὶ τυχεροὶ
αὐτοὶ πώπεθαναν, Μαρῆ,
πρὶν ἰδῶσι τὸ προῖδον τῶν ἐαυτῶν κτημάτων
στάς ἀπεθήκας τῶν τρανῶν τοῦ κράτους ἀννομῶν.

Ἄν οἱ νεκροὶ αἰσθάνονται κι' ἂν βλέπουν κι' ἂν ἀκούνε
ἀνυπομόνως βέβαια κι' αὐτοὶ θὰ καρτεροῦνε
νὰ εἶδῃ τὸ γληγωρότερο Δευτέρα παρουσία
νὰ σηκωθῶνε σύσσωμοι νὰ πᾶνε στὸ Μεσσία
καὶ νὰ τοῦ πεῦν « ἄμάν Χριστὲ προτεῦ νὰ μᾶς δικάσῃς,
κόψε τὴν παρακράτηση νὰ μᾶς καθησυχάσῃς ! »

Μ. — Τί πλῆθος ἐσυναχτήκε· τί κόρες, τί λεβέντες
ἄλλοι ἀναβουνε κερία κι' ἄλλοι μασὰ ε μέγτες !
Γιὰ κύταξε τί γένεται μέσα στοὺς τάφους Γιάννη
οὔτε τοῦ χάρου ἡ θωριά δὲ σκιάζει τὸ φουστάνι.

Γ. — Σ' αὐτὴν τὴν πλάση τὴν τρελλὴ δὲν ξέρουμε τί κάνουμε
μετάνωσα μωρὲ Μαρῆ, ποῦ σούπα νὰ πεθάνουμε !
Μήπως θαρρεῖς τοὺς τάφους μας πῶς θὰ τοὺς σεβαστοῦνε ;
Κι' ἐκεῖ ποδάρια ἐραστῶν θὰ μᾶς ποδοπατοῦνε !

Στὴν ἐπεχὴ πώφθασαμε δὲν ξέρεις τί νὰ κάνῃς·
κακὰ νὰ ζῇς καὶ νὰ πεινᾷς, ψυχρὰ καὶ νὰ πεθάνῃς.
Ψευτιά καὶ σάχλα κι' ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος πρὸ φρίκης·
κι' ἐπικατάρατος, Μαρῆ, ἐκείνος ποῦ θ' ἀφήνῃ
μέσα σὲ τόσα βάσανα καὶ πειρασμοὺς μεγάλους,
ταμπουρλο τὴ γενναῖα του γιὰ νὰ γεννήσῃ κι' ἄλλους !

Ὁ Στίβας μὲ τὸ Λάσκαρη δυὸ ρέκτες ἀνομάτοι,
ἀνοίξανε τὸν καφενὲ στοῦ Χάλδα τὸ παλάτι.
Ποτὰ ἐφέραν ἔξοχα κι' ἓνα μπιλιάρδο τρέλλα
καὶ Κλωναρίδου ἄφθονη τὴ μπύρα στὴ βαρέλα.
Καινόργια τὰ σερβίτσια τοὺς ποῦ λάμπουνε σὰν ἄστρα
κανέναν ἄλλος καφενὲς δὲν ἔχει τόση πάστρα.
Ἐκεῖ λοιπὸν τὰ γλέντια σας κι' αἱ συναναστροφαὶ σας
ἐκεῖ πρῶτ' κι' ἀπόγιομα ζητεῖτε τὸν καφέ σας.

ΚΟΥΡΟΥΚΛΗ τὰ ἐξαίρετα καὶ φίνα σιγαρέττα,
φτιασμένα μ' ἐπιστόμιο καὶ μὲ φελὸ καὶ σκέτα.
Κουρούκλη τὰ ξανθὰ καπνὰ τῆς Ξάνθης τὰ περίφημα,
τῶν καπνιστῶν ἐντρύφημα,
τὰ κατακυριεύσαντα Ληξοῦρι κι' Ἀργαστόλι,
αὐτὰ νὰ προτιμήσετε ὡς πατριῶτες ὅλοι.

ΜΙΑ ΑΠΙΛΑΝΤΗΣΙΣ

Πολὺ ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν τίς ἦτο ὁ μουσα-
τραφῆς ἐκεῖνος ἀκροατῆς ὁ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς
Ἀναλήψεως ἐκνευρισθεὶς καὶ νυστάξας τοσοῦτον ἐκ
τῶν νυσταλέων, μονοτόνων καὶ ἐκνευριστικῶν φθόγ-
γων τῆς φιλαρμονικῆς μας ὅπως γνωρίσωμεν αὐτὸν
καὶ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ τῷ συστήσωμεν ὡς μόνον
φάρμακον κατὰ τοῦ ἐκνευρισμοῦ καὶ νυσταγμοῦ του
(μαλάκας) τὴν φιλαρμονικὴν τοῦ Βερβέλη ὅπου θὰ
ἀκροᾶται ἁρμονικωτέρας μουσικῆς καὶ ἴσως εὐρη θε-
ραπείαν ἂν πάσχῃ καὶ ἐξ ἄλλου τινός.

Οἱ μαθηταὶ τῆς φιλαρμονικῆς.

